

Prolog

Žalářníci

334 p. N.

„Bude rojení.“

Alagai Ka, démonský Choť, promluvil ústy lidského raba, toho, jenž se nazýval Šandžat. Teď už byl Choť spoutaný a ležel v silovém kruhu, ale předtím se mu podařilo rozbít jeden zámek, a než se jeho vězňitelé vzb chopili k činu, tak si toho raba podmanil.

Ze Šandžata se zlomenou vůlí zbyla jenom loutka a Choť si užíval utrpení, které tím působil svým vězňitelům. Hýbal rabovými nohama a seznamoval se s jeho tělem. Lidský rab nebyl tak užitečný jako měňavec, ale byl silný a vyzbrojený primitivními zbraněmi pozemského stáda a měl k vězňitelům citové vazby, jichž mohl Choť využít.

„Co to má, do Jádra, znamenat?“ dotazoval se ostře Průzkumník. Ten, kterého ostatní nazývali Arlenem nebo Par'chinem. Měl na druhé velký vliv, ale doopravdy je neovládal.

Choť si našel přístup do rabova mozkového centra řeči a čím dál plynuleji ovládal ty primitivní skřeky, které se mezi lidmi pokládaly za dorozumívání. „Královna bude brzy klást.“

Průzkumník se zahleděl rabovi do očí a založil si ruce na hrudi. Chrany vepsané inkoustem do kůže mocně tepaly. „To vím. Ale co to má co dělat s rojením?“

„Mne jsi zajal a mé nejsilnější bratry jsi zabil,“ odpověděl Choť. „Na mozkovém dvoře nezbyl nikdo natolik mocný, aby zabránil mladým královnám vycukat své matce magii a dospět.“

Průzkumník pokrčil rameny. „Královny se přece pozabíjejí navzájem, ne? Přímou tam, kde se vylíhly, přičemž ta nejsilnější převezme úl. Lepší čerstvě vylíhla královna než dospělá.“

Zatímco Choť vytrvale upíral rabovy oči na Průzkumníka, vlastním zrakem pozoroval aury ostatních přítomných v místnosti.

Následník – ten, jehož nazývali Jardirem – vyzbrojený pláštěm, kópím a korunou Mozkovraha, byl samozřejmě nejnebezpečnější. Choť v řetězech a v chránovém kruhu by měl pramalou šanci, kdyby se Následník rozhodl ho zabít, a zotročení Šandžata už tak Následníka rozlítlo na nejvyšší míru.

Ale Následníka zrazovala jeho aura. Nakolik toužil Chotě zabít, přece jen ho potřeboval živého.

Zajímavější byla citová pavučina spojující Následníka s Průzkumníkem. Láska i nenávisť, rivalita i respekt. Vztek. Pocit viny. Byla to výbušná směs a Choť ji s potěšením zkoumal. Následník prahnul po vědomostech. Průzkumník mu toho ještě hodně neřekl a Následníková aura sršela vzteky, že si má nechat někým velet.

Méně předvídatelná byla Lovkyně, ta, již nazývali Rennou. Ta živelná samička žhnula nakradenou jádrovou magií a její tělo bylo poseto silovými chránami. Nebyla tak zkušená ve využívání své moci a zároveň byla schopná zaútočit bez rozmyslu. Krotila se, ale měla v ruce zbraň a byla připravená zaútočit při prvním náznaku, že se něco chystá.

Ten poslední rab byla samička, Šanva. Stejně jako jeho loutka, ani ona neměla žádnou valnou magii. Kdyby byla nezabila svými zbraněmi démonského prince, byl by ji Choť zavrhl jako bezvýznamnou.

Ale i když byla Šanva tou nejslabší z jeho vězňů, měla znamennou aura. Choťova loutka byla jejím otcem a Šanva sice měla silnou vůli, díky níž si udržovala povrch aury v klidu, ale vespod, vespod se její duše svíjela v bolestech. Moci tak Choť rozlousknout její lebku a zahryznout se do měkké tkáně jejího mozku, to by si na té paměti pochutnal.

Choť přiměl loutku k smíchu, aby upoutal lidskou pozornost na raba místo na sebe. „Ty mladé královny ani nedostanou příležitost mezi sebou bojovat. Vzhledem k tomu, že žádný z mých bratří není natolik silný, aby ovládal ostatní, tak si každý nějaké to vajíčko ukradne a prchne.“

Na to se Průzkumník na okamžik odmlčel, začínalo mu svítat. „Založí si hnízda po celé These.“

„S tím už nepochybně začali.“ Choť nechal loutku máchnout kopím a lidské oči to dle očekávání sledovaly. „Tím, že mě tady držíš, odsuzuješ k záhubě vlastní plemeno.“

Choť nenápadně pohnul svými řetězy, jestli nenajde nějaké slabé místo. Chrany vyryté do kovu pálily, šátraly po jeho magii, ale Choť si svou moc pečlivě střežil. Jeden zámek už rozbil a jednu končétinu si osvobodil. Kdyby se mu podařilo rozlomit další, mohla by jeho loutka poškodit kruhy natolik, aby mohl Choť utéct.

„Kolik mozkovců zůstalo v úlu?“ zeptal ostře Průzkumník. „Prozatím jsme jich zabili sedm, nepočítaje v to tebe. Počítám, že to je jako nic.“

„V úlu?“ opáčil Choť. „Tam není prozatím žádný. Bezpochyby si už rozdělili líhně, a než začne královna klást, budou si chtít svá nová území podmanit.“

„Líhně?“ opáčila Lovkyně.

Loutka se usmála. „Lidé z těch vašich Svobodných měst brzy shledají, že jejich hradby a chrany jsou méně spolehlivé, než si mysleli.“

„Troufalé řeči, Alagai Ka,“ poznamenal Následník, „na to, že před námi ležíš v poutech.“

Choť konečně našel, co hledal. Maličký kaz v jednom zámku, který se během měsíců jeho uvěznění pomalu šířil. Zlomit ten zámek by mu umožnilo vyklouznout z řetězu, ale požadovaná síla by viditelně zazářila a jeho věznitelé by si toho mohli všimnout dřív, než by bylo hotovo.

„Dosud vám byly líhně ponechány.“ Loutka popošla o krok stranou a jejich oči ji sledovaly. „Jako loviště pro mé bratry. Ti však teď vezmou své raby, vaše hradby rozbijí jako nic a všichni si založí vlastní chovy, aby měli čím krmit své čerstvě vylíhnuté královny.“

„A v jejich lúnech roste zhoubá pro Alu,“ pochopil Následník. „To nesmíme dopustit.“

„Tak mne pusťte na svobodu,“ navrhl Choť.

„Ani náhodou,“ zavrčel Průzkumník.

„Je to vaše jediná možnost,“ nevzdával se Choť. „Můj návrat ještě může rojení zabránit.“

„Ty jsi kníže lží,“ řekl Následník. „Nejsme tak hloupí, abychom ti věřili. Je tu jiná možnost. Půjďme do bezedných hlubin a skončujeme s Alagai'ting Ka jednou provždy.“

„Tvrdíš, že nejste hloupí,“ podotkl Choť, „a přitom si myslíte, že můžete přežít cestu do úlu. Nedostanete se ani tak daleko, jako se dostal Kavri, než to vzdal a utekl zpátky na povrch.“

Ta slova měla zamýšlený účinek, protože Následník strnul a sevřel kopí. „Další lži. Kadži vás porazil.“

„Kavri pobil mnoho rabů,“ uznal Choť. „I mnoho princů. Trvalo nám stovky let, než jsme úl znovu naplnili. Nicméně pokusy prorazit na naše výsostné území se Kavrimu nezdařily. To je asi tak vše, v co může vaše plemeno doufat. Ostatně toto není první cyklus a nebude ani poslední.“

„Říkal jsi, že nás dovedeš do Jádra,“ připomněl mu Průzkumník.

„To bys mohl zrovna tak dobře chtít jít na povrch světloňose,“ odtušil Choť. „Shořel bys dávno předtím, než by ses tam dostal. To víš sám.“

„Tak tedy do úlu,“ řekl Průzkumník. „Na mozkový dvůr. Do té zatracené líhně démonské královny.“

„To tě zničí zrovna tak.“ Choť poposunul loutku k okraji o další krok.

„My to riskneme,“ prohlásila Lovkyně.

Konečně byli správně rozmístění. Loutka zvedla kopí a vrhla ho rovnou na srdce Průzkumníka. Dle očekávání se rozplynul, kopí neškodně prošlo skrz a letělo rovnou na Následníka, který roztočil svou zbraň, aby letící kopí smetl.

Mezitím loutka vši silou praštila štítem do jednoho z chránových kamenů, které Choť věznil v kruhu, a tvrdým okrajem štítu kámen roztránila. Lovkyně bleskurychle vyrazila do útoku, ale v tu chvíli zaječela rabí samička a skočila Lovkyni do cesty, aby svého otce ochránila.

Loutka tak měla dost času se otočit a vzít do ruky chráněný řetěz a Choť mezitím magickým šlehem roztránil oslabený článek. Jako pavouk rozebírající poškozenou pavučinu rozplétala loutka řetěz, i když stříbrné chrany Choťe pálily, ale bolest byla malou cenou za svobodu.

Choť švihnul spárem a pomocí magického šlehu mrštil štěpinou z rozbitého kovového článku po Následníkovi a srazil mu z hlavy korunu, čímž mu znemožnil zvednout záštitu, za kterou ho už jednou lapil.

Lovkyně smetla rabí samičku z cesty a skočila po loutce, aby ji zastavila, ale už bylo pozdě. Ledva se po ní rozmáchla zbraněmi, Choť se rozplynul a hmotný nechal jen jediný spár, kterým jí rozpáral útroby, když se prohnala kolem něj. Pak se škvírou, kterou loutka udělala v kruhu, protáhl ven a u vnějšího chránění se zase zhmotnil.

Lovkyně se zajíkla a zoufale se snažila udržet vnitřnosti v útrobách, aby se nevyhrnuly na podlahu, a Průzkumník se hnal své družce na pomoc. Lovkyně se nedokázala natolik soustředit, aby se mohla roz-

plynout a sama sebe zahojit, a Průzkumník promrhá cenný čas i sílu na to, aby ji zachránil.

Choť nakreslil do vzduchu údernou chranu, kameny pod Následníkovými nohama popukaly a Následník šátrající po koruně upadl na všechny čtyři. Loutka odkopla korunu na druhou stranu místnosti a vyrazila proti Následníkovi, aby ho zdržela alespoň ještě o pár vteřin.

Choť se otočil, přičemž zvedl pahýl ocasu a rozeslal spršku magicky mrtvých výkalů tak, aby zneškodnil chrany.

Zrovna když se chtěl znovu rozplynout, Následník zařval: „Dost!“, udeřil spodkem ratiště o podlahu a v magické vlně ztratili půdu pod nohama všichni. Choť se rychle vzpamatoval, odhmotnil se a vyrazil k vyhlédnuté škvíře mezi chranami, ale to už Průzkumník vrhl vlastní magii, která odtáhla závěs, a na škvíru mezi chranami dopadlo první ranní světlo. Světloňoš ještě ani nevystoupil nad obzor, ale jeho světlo už teď spalovalo Choťovu magii a působilo mu nevýslovná muka. K vyhlédnuté škvíře už se démon neodvážil ani přiblížit.

Lovkyně se rozplynula a znovu zhmotnila, již zahojená. Ona a Průzkumník zkušenými rukama kreslili do vzduchu chranění, vysílající do démonského oblaku vlny bolesti; marně prchal před světlem. Ve svém netělesném stavu navíc nemohl Choť ovládat svou loutku a rabí samička jí teď už rychle nasadila zneškodňující chvat. Následník se znovu zmocnil své koruny, zvedl záštitu a Chotě za ní opět polapil.

Jiná možnost než vzdát se a vyjednávat nebyla. Pořád ho potřebují živého. Choť se zhmotnil se zataženými drápy, nevyceněnými zuby a po lidském zvyku vysoko zvednutými hnáty na znamení, že se vzdává.

Lovkyně ho praštila ze strany do hlavy, až se mu z jejich úderných chran rozdrkotala lebka. Byla prchlivá. Ostatní se snad budou víc ovládat.

Ale když Choť po té ráně odvrávoral, Průzkumník ho praštil z druhé strany, prorazil mu lebku a vyrazil mu oko.

Démon se zapotácel a chytil třetí ránu, ratištěm Následníkova kopí, který ho praštil silněji než skalní démon.

Výprask pokračoval a Choť už si myslel, že ho ti rozzuření barbaři snad zabijí. Chtěl se rozplynout, ale podobně jako před chvílí Lovkyně i on najednou zjistil, že se nedokáže soustředit ani natolik, aby rozplynutí započal.

Pak už bylo těžké soustředit se byť jen na to, kdo ho jak praštil, a zůstal jen praskot a ořesy po každé ráně, která dopadla.

A pak bylo těžké se vůbec jen soustředit. Před očima se mu zatmělo.

Choť se probral v trýznivých mukách. Pokusil se *nasát* sílu ze svých vnitřních zásob, aby se zahojil, ale tam už toho moc nezbývalo. V bezvědomí určitě hluboce *nasával*, aby se zotavil z těch nejhorších zranění. Zbytek se bude muset zahojit přirozenou cestou.

Ale zůstal volný, bez toho prokletého řetězu. Možná ho teď narychlo opravují. Možná čekali, že zůstane bezmocný delší dobu.

Pokud ano, tak jsou to ještě větší hlupáci, než by si i on byl myslel. Závěs byl zatažený a Choť cítil, že za těžkou látkou je tma. Vypadalo to, že možnost uniknout má znovu na dosah. Zvedl pařát, nakreslil do vzduchu chranu a vypustil do ní kapku své zbývající magie, aby ji nabil.

Ale magická síla se rozplynula ještě dřív, než dospěla do špičky jeho spáru, a tělem projela taková bolest, až zasyčel.

Znovu *nasál* a moc ho opět zklamala, jen po těle cítil pálení.

Choť se podíval na svou kůži, uviděl zářící chrany a světlo mu.

Potetovali mu tělo inkoustem, víceméně tak, jak si to Průzkumník udělal na sobě. Byl pokrytý chranami.

Mozkovými chranami, určenými přímo pro jeho kastu. Ty symboly ho uvěznily v jeho vlastním těle a bránily mu rozplynout se nebo i jen rozvinout mysl. Ba co hůř, kdyby Choť – nebo jeho věznitelé – příživili chrany dostatečným množstvím magie, ty chrany by ho zabily.

Tohle bylo daleko horší než řetěz. Tohle bylo pokoření přesahující veškerou Choťovu představivost.

Ale každá potíže má své řešení. Každé chránění má svou slabinu. Dočká času a najde ji.

Kapitola 1

Obojí

334 p. N.

Leeshu vytrhly ze spánku křečovitě stahy.

Deset dní na cestě v doprovodu pěti tisíc drvoštěpů ji donutilo zvyknout si na nepohodlí. Teď už mohla spát jen na boku, což bylo něco, na co nebylo kočárové sedadlo stavěno. A tak začala líhat na podlaze svitnutá do klubíčka, tak jako Amanva a Sikva v jejich kočáře plném polštářů.

Děložní svaly se napínaly a stahovaly, připravovaly se na úkol, který se blížil, a Leeshu zachvacovaly vlny bolesti. Správně neměla родit ještě třináct týdnů, ale tohle se ženám stává běžně.

A každá jedna z nich napoprvé propadá panice, říkávala Bruna, a myslí si, že bude родit dřív. To se stalo dokonce i mně, a to jsem vytáhla na svět tucty vřískajících děcek, než jsem poprvé vyklopila své vlastní.

Leesha začala rychle, pravidelně dýchat, aby se uklidnila a lépe snášela bolest. Bolest pro ni nebyla v posledních dnech ničím novým. Dítě sebou házelo a kopalo tak, že měla břicho plné černých podlitin.

Několikrát během těhotenství byla Leesha nucena věst skrze vlastní tělo mocnou chranovou magii. Pokaždé se dítě divoce ozvalo. Zpětná vazba z magie může dodat člověku nadlidskou sílu a výdrž. Starému vrátí mládí a mladému dá předčasně dospělost. Posílí emoce a oslabí sebekázeň. Lidé zmítaní magií dokážou být pěkně zuřiví. Nebezpeční.

Co může taková moc udělat s dítětem, které ještě není plně vyvinuté? Leesha nebyla ještě ani v sedmém měsíci, ale už vypadala i se cítila na konec devátého. Tušila předčasný porod, dokonce ho i vítala z obav, že dítě bude nakonec na přirozený porod moc velké.

Nebo mi pěstí prorazí lůno a vyleze si ven samo. Leesha dýchala a dýchala, ale neuklidnila se a ani bolesti nepolevily.

Záchvat stahů může vyvolat kdeco, učila Bruna. *Jako třeba děcko kopající do plného močového měchýře.*

Leesha našla nočník, ale i když si ulevila, na křeče to nepomohlo. Letmo mrkla do porcelánové nádoby. Moč byla kalná a krvavá.

Strnule zírala do nočníku a myšlenky pádily jak splašené. A pak děcko tvrdě koplo. Vykřikla bolestí a věděla.

Už to začíná.

Leesha poslala pro Wonda, a než dorazila, opatrně se usadila na sedadlo. Už se skoro rozednívalo.

Wonda hodila uzdu nejbližšímu strážnému, mrštně jako kočka se skulila z koně rovnou na kraj jedoucího kočáru, otevřela dveře a jakoby nic plavně přeskočila na sedadlo naproti Leeshe.

„Už jsme skoro doma, mistryně, kdyby ses chtěla kapku upravit,“ řekla Wonda. „Zatímco jsi spala, Gared jel napřed. Zrovna jsem od něho dostala vzkaz.“

„Jak moc je to zlé?“ zeptala se Leesha.

„Zlé,“ odušila Wonda. „Veškeré služebnictvo se chystá nastoupit na vítání. Gared se to snažil zarazit, jak sis přála, ale prý to bylo jako snazit se holýma rukama vytrhnout pařez.“

„Angiersané a ta jejich zatracená obřadnost.“ Leesha se trpce ušklíbla. Začínala chápat vévodkyni Araine, která dokázala procházet kolem mračen klanějícího se služebnictva a předstírat, že je vůbec nevidí. Někdy to byl jediný způsob, jak se mohl člověk dostat tam, kam chtěl.

„A nejsou to jen sloužící a strážní,“ dodala Wonda. „Už dorazila i polovina vesnické rady.“

„Noci.“ Leesha složila tvář do dlaní.

„Stačí říct a já nechám nastoupit špalír drvoštěpů a ty proběhneš rovnou dovnitř,“ navrhla Wonda. „Všem řeknu, že za nimi zajdeš, až si odpočineš.“

Leesha zavrtěla hlavou. „Já se dnes vracím domů jako hraběnka. Nezačnu tím, že se budu všem vyhýbat.“

„Jasně, mistryně,“ uznala Wonda.

„Potřebuju ti něco říct, Wondo,“ pokračovala Leesha. „Ale musíš zachovat klid.“

Wonda na ni vyjeveně vytřeštila oči a začala vstávat.

„Wondo Drvoštěpova, zůstaň hezky přilepená na tom sedadle,“ zarazila ji Leesha, švihla prstem jako bičem a dívka dosedla zpátky.

„Stahy už přicházejí po šestnácti minutách,“ pokračovala Leesha. „To dítě se může narodit za pár hodin. Dnes budu zcela závislá na tobě, drahoušku, takže potřebuju, aby ses soustředila a pozorně mě poslouchala.“

Wonda ztěžka polkla, ale přikývla. „Dobře, mistryně. Řekni mi, co chceš, a já to zařídím.“ „Důstojně vystoupím z kočáru a vydám se ke dveřím,“ začala Leesha. „Cestou tu a tam s někým promluvíme. Ale nikdy se nezastavíme ani nezpomalíme.“

„Jo, mistryně,“ řekla Wonda.

„Veřejně tě jmenuji velitelkou své domácí ostrahy,“ sdělila jí Leesha. „Jestli budou všichni, jak jsi říkala, nastoupení na nádvoří, tak by ses mohla rovnou pohodlně ujmout velení a poslat drvoštěpky, aby obsadily vévodské sídlo. Jakmile zajistí vévodské komnaty, nesmí dovnitř nikdo kromě tebe, mne a Darsy.“

„Vika?“ hlesla tázavě Wonda.

Leesha zavrtěla hlavou. „Vika poprvé po několika měsících uvidí svého manžela. To jim nebudu brát. A v tomhle případě beztak nedokáže nic, co by nezvládla i Darsy.“

„Jo, mistryně,“ souhlasila Wonda.

„Nesmíš nikomu říct, co se děje,“ upozornila ji Leesha. „Ani strážím, ani Garedovi, nikomu.“

„Ale mistryně...“ začala Wonda.

„Nikomu,“ zachraptěla Leesha a zařala zuby. Přišly další stahy. Jako by se kolem břicha obtáčel had a utahoval stisk. „Nechci, aby se o tom mluvilo jako o nějakém žongléřském představení. Rodím dítě Ahmanu Jardirovi. Ne každý mu bude přát dobré a po porodu budeme oba... bezbranní.“

Wondě ztvrdl pohled. „Nebudete, dokud jsem tu já, mistryně. Přísahám na slunce.“

Wonda vylezla z kočáru, jako by se nic zvláštního nedělo, a hladce naskočila do třmenů klusajícího koně.

Chranové světlo v kočáru s časně ranním světlem zesláblo, ale jakmile dvířka za Wondou zaklapla, zase se rozjasnilo. S ním znovu ožily chraný ticha a Leesha bolestně zasténala.

Jednou rukou se zapřela v kříži, druhou si nadzvedla těžké břicho a ztěžka se narovнала. Žárové chrany ohřály kotlík během několika vteřin. Leesha si nalila na žínku horkou vodu a přitiskla si ji na obličej.

Ze zrcadla na ni hleděla bledá, propadlá tvář s černými kruhy pod očima. Leesha by nejraději sáhla pro svůj *hora-váček* a *nasála* trochu magie, která by jí dala sílu do nadcházejících útrap, ale to by bylo příliš nebezpečné. Magie byla známá tím, že přivodí dítěti záchvat zuřivosti. A to bylo to poslední, co by jí teď ještě chybělo.

Letmo zavadila pohledem o pudřenku, ale na rozdíl od kreslení chrán jí líčení beztak nikdy nešlo. Na to měla nadání její matka. A tak se alespoň učesala a upravila si šaty.

Cesty ve vnějších okrscích Drvoštěpské Kotliny se vinuly a klikatily podle křivolakého tvaru velechran, které navrhla spolu s Arlenem Sedlákem. Kotlina teď měla přes tucet okrsků a stále se rozšiřující síť propojených velechran, která zaháněla demony noc co noc dál a dál. Leesha znala ten tvar stejně důvěrně jako milenka, neměla zapotřebí vyhlížet z okénka, aby poznala, že projíždějí zrovna Novou Usedlostí.

Brzy vjedou do vlastní Drvoštěpské Kotliny, hlavního sídla Kotlinského hrabství a srdce velechran. Ještě před dvěma roky byla Kotlina vesnicí s ani ne třemi sty lidmi – jen taktak velká, aby to stálo za tečku na mapě. Teď se vyrovnala kterémukoli Svobodnému městu.

Sevřel ji další stah. Už byly častější – jen šest minut od sebe. Začínala se otevírat a cítila, jak si dítě sedá níž. Dýchala. Měla bylinky na bolest, ale neodvažovala si je vzít, dokud nebude bezpečně usazená ve svých komnatách.

Vykoukla zpoza závěsu a okamžitě toho zalitovala. V odpověď se zvedl bouřlivý jásot. Marně doufala, že když dorazí před svítáním, proběhne návrat domů v tichosti; družinu takové velikosti utajit nešlo. I v tak časně hodině lidé houfně vybíhali do ulic či se dívali z oken na průvod, který se vinul domů.

Bylo to zvláštní, myslet na Thamosovu tvrz jako na domov, ale teď jí jako hraběnce Kotlinského hrabství patřila. Její chalupu v Kořenářském lese Darsy za její nepřítomnosti proměnila na ředitelství Kořenářské akademie, první z mnoha škol, které snad v Kotlině vzniknou. Leesha by byla raději tam a vyučovala učednice, ale byla pravda, že když se usadí ve tvrzi, bude toho moci udělat daleko víc.

Když se pevnost objevila na dohled, Leesha otráveně nakrčila nos. Byla to mohutná, hranatá, opevněná stavba, budovaná spíš na obranu než pro krásu – alespoň při pohledu zvenčí. Jenže uvnitř to bylo svým

způsobem ještě horší, marnotratné jako palác, v zemi těžce bojující o obnovu. Teď, když to je její, bude nutno řešit obě stránky věci.

Velká brána do pevnosti byla otevřená a cestu po obou stranách lemovaly pozůstatky Dřevních kopiníků, bývalé Thamosovy jízdy. Zbyla jich sotva padesátka, o ostatní včetně samotného hraběte jednotka přišla v bitvě o Dokov. Byli oslniví na svých velkých angierských mustanzích, muž a kůň v pozoru, se stejným kamenným výrazem. Všichni byli ve zbroji, jako by čekali, že je Leesha každým okamžikem povede do boje.

I shromáždění na nádvoří bylo od pohledu nastoupeno stejně tak dobře na válku jako na uvítání doma. Nalevo kapitán Gamon se svými poručíky v čele stovek mužů ve zbrani, s vypnutým hrudníkem a pohledem upřeným přímo před sebe, těžké palice zapřené o zem, všechny špičky přesně ve stejném úhlu.

Na pravé straně nádvoří celé osazenstvo tvrze – armáda sama o sobě – vyrovnané neméně přesně než pěchota, v čistých, nažehlených livrejích, všechno jako ze škatulky.

Bylo by zajímavé vidět, co by se dělo s těmi dokonale vyrovnanými šíky, kdybych porodila rovnou na nádvoří. Byla to jízlivá myšlenka, ale pak dítě koplo a Leeshu přešla legrace.

Došlo na Wondino varování, pod schody do budovy stál hlouček lidí. V popředí ji očekával škrobený pan Arther ve slavnostní livreji, dokonce i s kopím. Za ním stála Tarisa, hraběcí chůva z Thamosova dětství, z níž se posléze stala Leeshina komorná. Čekal tu i Gared s Rosal, svou nastávající, a s Rosalinou matkou. S ním tu byl ještě inkvizitor Hayes, kořenářky Darsy a Vika, Leeshin otec Erny a... noci, dokonce i Leeshina matka Elona, jejíž oči metaly dýky do Rosaliných zad. Leesha se modlila, aby jí ta časná ranní hodina ulevila alespoň od tohoto „démona“, ale jako vždy zůstala v tomto nevyslyšena.

Do dvířek strčila hlavu Wonda. „Připravena, mistryně?“

Sevřel ji nový stah. Polilo ji horko, i v tom chladném zimním vzduchu se potila.

Leesha se usmála a nic z toho nedala na sobě znát. Nohy se jí třáslly, když vstávala, a cítila, že dítě rázem kleslo o palec níž. „Ano, drahá. A teď rychle jako blesk.“

Když kočár dojel, Gamon sesedl. On, Arther a Gared se o sebe div nepřerazili, jak se drali, aby jí nabídli pomocnou ruku, když sestupovala dolů. Leesha jim nevěnovala ani pohled a pevně se při sestupování chytla Wondiny paže. Spadnout před celým tím shromážděním by nebylo nejlepší.

„Vítej zpátky v Kotlině, hraběnko Papírova,“ pronesl Arther s dvorní úklonou. „Je velká úleva vidět, že se ti vede dobře. Když jsme se do- slechli o tom útoku na Angiers, obávali jsme se nejhroššího.“

„Děkuji,“ odvětila Leesha, když chytila rovnováhu. Celé nádvoří se klanělo. Leesha se napřímila v zádech a všechno to ocenila důstojným přikývnutím, na které by byla pyšná i vévodkyně Araine.

Pak vykročila. Wonda se natočila tak, aby šla první a zároveň ji pod- pírala. Těsně za ní ji následovaly dvě statné drvoštěpky.

Zaskočení muži jim odklopýtali z cesty, ale obratem se vzpamatovali a klusali za nimi. První, kdo s ní srovnal krok, byl Gamon. „Má paní, připravil jsem rozpis služeb domácích strážů.“

„Děkuji, kapitáne Gamone.“ V Leeshe se bouřily útroby. Zafala steh- na, děsila se, že by jí mohla prasknout voda dřív, než dojde do domu. „Buď tak hodný a dej ho kapitánce Wondě, prosím.“

Gamon vytřeštil oči a strnul, jako by do něj hrom udeřil. „*Kapitánce Wondě?*“

„Tímto jmenuji Wonda Drvoštěpovu kapitánkou domácí ostrahy,“ pronesla hlasitě za chůze Leesha. „Hodně opožděné povýšení.“

Gamon si pospíšil, aby je zase dohnal. „Bylo-li mé velení nějakým způsobem neuspokojivé...“

Leesha se usmála a v duchu dumala, jestli nebude zvracet. „Vůbec ne. Tvá služba byla příkladná a o tom, jak udatně jsi hájil zájmy Kotli- ny, nelze pochybovat. Budeš dál velet Dřevním vojákům, ale ochranka mého domu bude podléhat výhradně Wondě. Naříd rozchod a ať se muži vrátí ke svým povinnostem. Nečekáme žádný útok.“

Gamon vypadal, jako by mu zaskočilo, ale Leeshu po měsících strá- vených v Angiers, kdy ani nevěděla, zda je víc zajatcem nebo hostem, už unavovalo vidět Dřevní vojáky na každém kroku. Wonda mezitím povybírala drvoštěpy, kteří převezmou domácí ostrahu, a teď jim dala znamení, aby zajistili vchod a obsadili sídlo.

Když Gamon ohromeně ucouvl, uprázdňené místo rychle zaujal Arther. „Služebnictvo...“

„... vypadá svěže a připraveně ujmout se každodenních povinností,“ uřala ho Leesha. „Tak je nezdržuj.“ A třepnutím ruky shromážděné propustila.

„Jistěže, má paní.“ Arther dal znamení a shromáždění se začalo rozcházet. Očividně chtěl říct ještě něco víc, jenže dopředu se protla- čila Leeshina matka s Ernym v závěsu. Elona byla šest měsíců těhot- ná, ale dobře to skrývala pod šaty s dlouhým živůtkem, které kryly

břicho a odváděly pozornost jinam. Muži před ní couvali, jako by to byl jadrec.

„Má dcera a hraběnka Kotliny!“ Elona rozevřela náruč a celá zářila... že by snad pýchou? To jí nebylo podobné. Pokud ano, tak by to byl děs.

„Matko, otče.“ Leesha si dovolila krátké objetí a snažila se ovládnout a neklepat se.

Elona to vycítila, ale měla alespoň tolik slušnosti, aby ztišila hlas. „Vypadáš hrozně. Co se děje?“

„Jen se potřebuju dostat dovnitř a oddechnout si.“ Leesha stiskla Wondě paži a opět se daly do pohybu. Někdo jiný by se možná bál Eloně zkřížit cestu, ale Wonda byla neúprosná jako padající strom. Elona vykročila za nimi, ale Erny ji zadržel, a tak se stáhla a jen ho zlostně sjela pohledem. Stejně jako Wonda Drvoštěpova i Leeshin otec byl vždycky na Leeshině straně.

„Vítej doma, hraběnko.“ Rosal zkušeně vysekla dvorní poklonu a její matka následovala dceřina příkladu.

„Emélie,“ zvolala Leesha. Dala si záležet, aby ji oslovila původním jménem. „Paní Lakýrníková. Překvapuje mne, že vás zde nacházím v tak časnou hodinu.“

Gared se majestátně zařadil za ni a všichni tři následovali Leeshu ke schodům. „Hrabě nechal obě ženy bydlet tady ve své tvrzi, protože to prostě považoval za vhodné. Můžeme jim najít jiné místo...“

„Nesmysl.“ Leesha spiklenecky mrkla na Rosal. „Tady máme spoustu místa. A jak by to vypadalo, kdyby se taková slušná holka jako ty stěhovala do baronovy domácnosti před svatbou? Skandál!“

Gared zrudl. „Oceňuji to. Mám pro tebe nějaká lejstra na zkouknutí, až budeš mít čas...“

„Pošli mi je ráno.“ Leesha už byla skoro u schodů.

Jako další se s hlubokou poklonou vynořil inkvizitor Hayes. Mladý Franq, jeho akolyta, obvykle od svého pána neodlučný, podezřele chyběl. „Hraběnko. Chvála Stvořiteli, že jsi v pořádku.“

Zastavil další kočár z kolony a dvířka se otevřela. Hayes vyřeštil oči, když z kočáru vystoupil pastýř Jona. Vika vykřikla, vyloupla se z uvítnací řady a běžela po schodech dolů ke svému manželovi.

Hayes na ni zděšeně zíral, ale Leeshin úsměv byl i přes rvavou bolest upřímný. „Jistě rád uslyšíš, inkvizitore, že tvé dočasné pověření v Kotlině je u konce. Vedení bohoslužeb v Kotlinském hrabství se opět ujme Jona.“

„Nesmysl,“ zaprskal inkvizitor. „Já přece jen tak nepředám svou katedrálu...“

Leesha povytáhla obočí. „*Svou* katedrálu, inkvizitore? Myslíš tu katedrálu v *mém* hrabství?“ Pořád šla. Dveře do budovy se blížily, ale pořád byly tak daleko.

Hayesovi nezbylo než obětovat důstojnost, nadzvednout si kutnu a cupítat za ní. „Mne může uvolnit pouze vévoda Pether...“

Leesha vytáhla dopis s vévodskou pečeti, čímž mu přerhla nit. „Tvé vyšetřování skončilo.“

„V tom vyšetřování šlo o víc než o jednoho kacířského pastýře,“ namítal Hayes. „Otázka Arlena Sedláka...“

„Ta patří k těm, které můžete projednávat na radě pastýřů v Angiers, jak se vám zlíbí,“ přerušila ho Leesha. „Vrchním pastýřem kotlinského stáda bude Pastýř Jona.“

Hayesův vyjevený výraz předčil i Gamonův. „*Pastýřem?!“*

„Když se Jeho Milost stala vévodou, tak se toho titulu vzdala,“ odpověděla Leesha, „a v Kotlině je každopádně víc lidí nežli v Angiers. Dohoda o Svobodných městech dává našim pastýřům právo založit nový řád.“

Inkvizitor se nezmohl na odpověď; beze slova převzal dopis a zůstal za Leeshiným cílevědomým krokem. Vévodův výnos jí dával moc vybrat duchovního vůdce Kotlinského hrabství, ale povýšením Jony na Pastýře šla až na hranu. Bylo to vyhlášení nezávislosti, které břečťanový trůn nepotěší, ale když se teď Leesha opět usídlí v Kotlině, tak s tím těžko můžou něco dělat.

Na Leeshino znamení se Darsy dala rychle do pohybu, vsunula se mezi ně a mohutným tělem inkvizitora úspěšně odstavila. „Stvořiteli budiž chvála! Jak milé je tě zase vidět, mistryně.“

„Ani nevíš jak moc.“ Leesha si ji přitáhla do náruče a zašeptala: „Stahy přicházejí už každé dvě minuty. Jestli nebudu brzy uvnitř, tak porodím tady na schodech. Wonda už poslala ženské, aby zajistily vévodské komnaty.“

Darsy přikývla, neunikl jí ani tep. „Mám jít napřed, nebo s tebou?“

Leeshu zalila úleva. „Pojď se mnou, prosím.“

Darsy ji vzala pod druhou paží a společně s Wondou vedli Leeshu dál. Mezitím zastavil další kočár a z něho důstojně vystoupily Amanva, Sikva a Kendall. Darsy je zvědavě sledovala.

„Mistryně,“ ozvala se. „Kde je Rojer?“

Leesha si udržela hluboký, pravidelný dech, i když ukazovala na rakev, kterou skupina drvoštěpů vytahovala z kočáru.

Darsy vyjekla a strnula. Leesha zavravorala a nebýt Wondy, upadla by.

„Do háje, Darsy,“ zavrčela Wonda. „Na tohle zrovna teď nemáme čas.“ Darsy přikývla, vzchopila se a opět uvedla všechny tři do pohybu.

Amanva nic nedala na výhrůžné pohledy Wondy i Darsy a rovnou, svižně a plavně, přeplynula k Leeshe. Jediný pohled do jejích očí řekl Leeshe vše.

Ona to ví.

„Hraběnko Leesho,“ oslovila ji *dama'ting*.

„Teď ne, Amanvo,“ vydechla Leesha.

Amanva na to nehleděla a přistoupila blíž. Wonda jí chtěla zahradit cestu, ale Amanva ji klepla přes paži a Wonda ztratila vládu nad rukou na dost dlouho, aby Amanva prošla.

„Musím pomáhat při porodu,“ oznámila bez okolků.

„Do Jádra musíš,“ odsekla Darsy.

„Vrhla jsem kostky, mistryně,“ řekla tiše Amanva. „Jestli nebudu v následujících hodinách u tebe, zemřeš.“

„Mám to brát jako výhrůžku?“ zeptala se nebezpečně tiše Wonda.

„Přestaňte s tím, všechny,“ zasáhla Leesha. „Jde s námi.“

„Dokážu všechno...“ začala Darsy.

Leesha zasténala, měla co dělat, aby se nesvalila na zem. „Teď na to nemáme čas.“ Postavila nohu na schod. Tak krátký výstup, ale vypadal jako hora.

Na vršku čekala Tarisa. Leesha zvládla schody bez pomoci, ale Tari-se stačil jediný pohled, aby věděla, co se děje.

„Tudy,“ řekla, obrátila se na podpatku, otevřela dveře a lusklá prsty na hlouček služebných. Rozběhly se k ní a Tarisa jako vojvoda za chůze udílela pokyny a posílala je tam a onde.

Leesha věděla, že teď už se ta zpráva rozšíří rychle, ale s tím se nedalo nic dělat. Soustředila se plně na dýchání a na to, aby kladla nohu před nohu.

V okamžiku, kdy opouštěly velkou síň, dala Wonda znamení strážným. Srazili řady, Wonda popadla Leeshu do náruče jako dítě a zbytek cesty ji donesla.

„Tlač,“ naléhala Darsy.

Byla to zbytečné. Leesha cítila, že je dítě v pohybu, od okamžiku, kdy ji usadily na pelest a podepřely. Narodí se, ať bude Leesha tlačit,

nebo ne. Byla úplně otevřená, plodová voda po cestě smácela Wondě celou parádní dřevěnou zbroj. Každým okamžikem to bude mít za sebou.

Ale pak sebou začalo dítě mlátit a Leesha bolestí vykřikla. I Darsy vyjekla, když viděla, jak do Leeshina vzednutého břicha zevnitř buší maličké ručičky a nožičky. Jako by v ní byl démon, který se snaží probojovat ven. Po celém podbřišku se přes blednoucí modřiny dělaly nové.

„Vidíš ho?“ vyhrkla Leesha.

Darsy nabrala dech a přesunula se zpátky mezi nouzově vyrobené třmeny. „Ne, mistryně.“

Do Jádra s tím. Už je to tak blízko.

„Pomoz mi vstát,“ řekla a chytila se Wondy za ruku. „Bude to snazší, když si dřepnu.“ Přidřepala si a snažila se dítě vytlačit ven.

Dítě znovu zaútočilo, koplo ji, jako když vyhodí kůň. Leesha zařvala a zavrávala, ale Wonda ji zachytila a uložila zpátky do polštářů.

„Je to tak, jak jsem se obávala,“ ozvala se Amanva. „Mistryně, já to dítě musím vyříznout.“

Do toho se okamžitě vložila Wonda. „Ani náhodou.“

Rovněž obrovitá Darsy se zvedla a vztyčila se nad drobounkou Amanvou. „Ne, ani kdybys byla ta poslední kořenářka na světě.“

„Leesho va Erny am’Papír am’Kotlina,“ pravila Amanva. „U Everama a mé naděje na nebesa, přísahám ti, že jediná tvá naděje, jak přežít tuto noc, je, že tě rozříznu.“

To už měla Wonda v ruce nůž a Leesha dobře věděla, jak rychle ho umí použít.

Ale pak Amanva udělala něco, co by si Leesha nedokázala představit ani ve snu, ani kdyby žila tisíc let. Padla na kolena, přitiskla ruce na podlahu a čelo přitiskla mezi ně.

„U krve, kterou sdílíme, mistryně. Prosím. Ala tě potřebuje. Šarak ka tě potřebuje. Musíš mi věřit.“

„U krve, kterou sdílíte?“ opáčila Darsy. „Co to má, do Jádra...?“

„Udělej to,“ zachrčela Leesha. Dítě ji kopalo pořád.

„To snad nemyslíš...“ vydechla Darsy.

„Myslím, Darsy Drvoštěpova,“ odsekla Leesha. „Ona umí zacházet s nožem lépe než ty a ty to víš. Potlač svou pýchu a buď jí k ruce.“

Darsy se zachmuřila, ale přikývla, a Amanva vyndala ze svého *hora-váčku* kameny. „Oba dva vás uspím...“

Leesha zavrtěla hlavou. „Dítě uklidni, ale já zůstanu bdělá.“

„Na bylinky proti bolestem nemáme čas,“ namítla Amanva.
 „Tak mi dej něco, do čeho se můžu zahryznout,“ řekla Leesha.
 Vrásky kolem očí prozradily, že se Amanva pod závojem usmívá.
 Příkývá. „Tvá čest nezná mezí, dcero Ernyho. Bolest je jen vítr. Ohni se jako palma a nech ji přes sebe převanout.“

Komnatu naplnil dětský křik. Amanva s Darsy zabalily dítě do povijanu, strčily ho do náruče Wondě a vrátily se ke své práci. Darsy zašívala řez a Amanva si mezitím připravovala *hora-magii*, aby urychlila hojení.

Wonda strnule stála jako nějaký novopečený otec, celá vyděšená, aby snad dítě nestiskla příliš silně a nerozmáčkla ho. Hleděla dolů na drobnou olivový obličejíček a Leesha věděla, že by za to miminko položila život.

Ruce Leeshu svrběly touhou natáhnout se pro dítě, ale věděla, že pokud ji nedají zase dohromady, tak musí nehybně ležet. Pro tuto chvíli si musela vystačit s vědomím, že je dítě zdravé a v bezpečí.

„Co to je?“ zeptala se.

Wonda prudce zvedla hlavu jako učednice nachytaná při dřímotě.
 „Mistryně?“

„Mluvím o svém dítěti,“ řekla netrpělivě Leesha. „Je to holka nebo kluk?“ Na tom záviselo mnohé. Žírňanský dědic Ahmanna Jardira by mohl vyvolat otevřenou válku s Krasíí. Ale dcera by nebyla terčem zájmu o nic méně. O tom, že si Krasijci pro to dítě přijdou, nikdy nepochybovala, i kdyby Amanva stokrát přísahala. Ale na tom, co jí teď Wonda odpoví, závisí, kdy přijdou – jestli teď nebo za deset let.

Wonda chovala dítě na jedné ruce a druhou odhrnovala povijan. „Je to k...“ Svraštila čelo a zadívala se pozorněji.

Nakonec rozpačitě vzhlédla. „To kdybych, do Jádra, věděla, mistryně. Já nejsem žádná kořenářka.“

Leesha na ni nevěřičně zírala. „Přece nepotřebuješ být kořenářka, Wonda, abys věděla, co má kluk a co má holka.“

„To je právě to, mistryně.“ Wonda vypadala vyloženě vyděšeně.

„To dítě má obojí.“

Kapitola 2

Oliva

334 p. N.

Leesha snad poprvé v životě ztratila řeč. Zatímco se komnatou rozléhal dětský pláč, Leesha zírala s otevřenými ústy do prázdna a myšlenky pádily jako splašené.

Dítě narozené s oběma pohlavími, to bylo něco neslýchaného. V jejích knihách o vědě ze starého světa byly takové případy uvedeny, ale narazit na to u žijícího dítěte, to bylo něco úplně jiného.

Navíc u svého dítěte.

Tarisa nakoukla Wondě přes rameno, zalapala po dechu a odvrátila se.

Leesha se pro dítě natáhla. „Ukažte mi ho.“

Darsy ji chytila za ruku a strhla ji zpátky. „Leesho Papírova, ještě jednou se pohneš dřív, než budeme hotovy, a já tě přivážu.“

Ode dveří se ozval výkřik, Leesha vzhlédla a uviděla svou noční mûru: jedna Wondina strážná vrávoravě couvala, aby uvolnila cestu velmi rozvzteklené Eloně Papírově.

„Hej, Bekko!“ zařvala Wonda. „Říkala jsem, že dovnitř nikdo nesmí!“

„Promiň, Won!“ kvikla Bekka. „Štípala mě do bradavky a prodrala se kolem mě dovnitř!“

„A poštipu tě ještě víc, jestli mi budeš bránit v přístupu k mé dceři,“ varovala ji Elona. „Proč mi nikdo...“

Slova jí uvázla v hrdle, když se Wonda otočila a Elona zahlédla dítě v její náruči. Rozběhla se k němu a už po něm natahovala ruce, ale Wonda hbitě uhnula. Pohled, který na ni Elona vrhla, by vyděsil i jadrnce, ale Wonda na ni jen zavrčela.

„To je v pořádku,“ řekla Leesha a Wonda se nechala obměkčit a neochotně Eloně dítě vydala.

Matce vhrkly slzy do očí. „Pleť po tátovi, ale oči jsou tvoje.“ Elona odhrnula povijan. „Je to kluk nebo...“

Strnula, a zrovna v tu chvíli ji ozářilo chránové světlo. Amanva oživila svou ranhojičskou magii.

Ten příval moci byl pro Leeshu jako vzduch pro tonoucího. Projel jí tělem, zahojil rány, naplnil ji novou silou. Když světlo pohaslo, chtěla vstát.

„No tak, ne...“ začala Darsy.

Leesha si jí nevšímalá. „Wondo, pomoz mi do postele, prosím.“

Wonda ji bez námahy zvedla a odnesla do velké pohodlné postele. Leesha natáhla ruce a Elona jí vložila dítě do náruče. Podívalo se na ni rozzářenýma modrýma očima a Leesha si ho rázem tak zamilovala, až ji to samotnou zaskočilo.

Wonda Drvoštěpova není jediná, kdo by za tebe dal život, miláčku. Ať lidé, nebo démoni, kdo se mezi nás pokusí vstoupit, bude litovat.

Políbila tu krásnou, dokonalou tvářičku, uvolnila dítěti povijan, položila si ho na holou hrud' a dělila se s ním o teplo. Dítě začalo hledat a Leesha si masírovala prs, aby byl připravený, až miminko najde bradavku. A jakmile se maličká pusinka otevřela, Leesha mu bradavku rychle nastrčila, aby se pořádně přisálo.

Kolik matek prováděla tímto milníkem? Kolik novorozeňat přinesla k bradavce? To bylo nic ve srovnání s osobní zkušeností, se sledováním, jak její dokonalé dítě začíná sát. Přisálo se tak silně, až vyjekla.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se Darsy.

Leesha přikývla. „Taková síla.“ Cítila se skvěle, věděla, že dokáže strpět jakoukoli bolest, jen aby své dítě nakrmila. Tolikrát se za poslední měsíce strchovala o jeho život, a teď bylo tady. Živé. V bezpečí. Radostí se rozplakala.

Objevila se Tarisa s mokrou žínkou a odučkala jí slzy a pot. „Každá máma při prvním kojení pláče, paní.“

Šťkaní jí sice přineslo potřebnou úlevu, ale nezodpovězených otázek bylo příliš mnoho, než aby se Leesha oddávala slzám nějak dlouho. Když se dech uklidnil, nechala si od Tarisy naposledy osušit oči a odvínila dítěti povijan.

Wonda se nemýlila. Na první pohled to byl zdravý klouček s plně vyvinutým penisem a varlaty. Ale jen do té chvíle, než Leesha zvedla šourek a uviděla pod ním dokonale vyvinutou vagínu.

Vydechla, přitáhla si miminko zpět a začala s celkovou prohlídkou. Miminko bylo velké, příliš velké na to, aby prošlo porodními cestami, aniž by ji vážně poranilo a sebe ohrozilo. Amanva měla pravdu. Ten zákrok jim oběma zachránil život.

Taky bylo silné, a hladové. Podle všeho bylo dokonale zdravé, bez jakýchkoli druhotných známek, které by označovaly kluka nebo holku.

Nasadila si chránový skřípec a pustila se do hlubšího průzkumu. Jeho aura byla jasná – jasnější než kterákoli jiná, kterou kdy Leesha viděla, vyjma Arlenovy a Renniny. Byla to aura silná a... radostná. To dítě mělo z kojení stejné potěšení jako ona. Znovu se Leeshe oči zalily slzami a musela si je otřít, aby mohla pokračovat v prohlídce.

Pohled trochu níž potvrdil výsledek první prohlídky. Mužské i ženské orgány, oba zdravé a funkční.

Přikývla Wondě. „Obojí.“

„Jak je to, do Jádra, vůbec možné?“ zeptala se Elona.

„Četla jsem o tom,“ přiznala Leesha, „ale na vlastní oči jsem to nikdy neviděla. Znamená to, že v lůně byla dvě oplodněná vajíčka, ale jedno vstřebalo...“ Leeshe se sevřelo hrdlo a slova jí uvázla v krku.

„Je to moje chyba,“ zasípala.

„Jakpak to?“ zeptala se Darsy.

„To ta magie.“ Leesha měla pocit, jako by se kolem ní stěny rozlehle komnaty stahovaly. „Používala jsem jí tolik. Počínaje tím, když jsme s Ineverou bojovaly s tím mozkovým démonem, té první noci, kdy jsme Ahmann a já...“ Obličej se jí zkrabatěl, když jí začala docházet celá ta hrůza.

„Já jsem je spojila.“

„Démonské lejno,“ ulevila si Elona. „To nemůžeš vědět. Sama jsi říkala, žeš to viděla jen v knížkách.“

„Ne každý den souhlasím s Elonou, mistryně,“ řekla Darsy, „ale v tomhle má tvoje máma pravdu. Není důvod si myslet, že s tím má cokoli společného magie.“

„Má,“ trvala Leesha na svém. „Cítila jsem to, když se to stalo.“

„A kdyby?“ rozzlobila se Wonda. „To ses měla místo toho nechat sežrat démonem?“

„Ovšemže ne,“ odvětila Leesha.

„Nemá smysl se obviňovat z něčeho, co se stalo v záru boje,“ říkala Bruna,“ dodala Darsy. „Po boji je...“

„... každý generálem,“ dopověděla Leesha.

„Četla jsem stejné knihy jako ty,“ dodala Darsy. „Jsou tam i poznámky, co se s tím dá dělat.“

„Jak dělat?“ zeptala se Elona. „To jako že mu nějaká bylina zavře díрку nebo mu vysuší pindíka, aby upadl?“

„Ovšemže ne.“ Darsy se při pohledu na to dítě rozpačitě ošila. „My jen... prostě jedno vybereme. Dívka tak statná by se dala snadno vydávat za kluka.“

„A kluk tak roztomilý by se dal snadno vydávat za holku,“ odpálila Elona. „Tím se nic nespraví.“

„To ne, ale...“ Darsy ukázala bradou na operační stůl, kde ještě stále pracovala Amanva. „Ale tohle rozhodnutí ve spojení s několika stříhy a stehy...“

„Wondo,“ ozvala se Leesha.

„Jo, mistryně?“ opáčila Wonda.

„Jestli se někdy někdo jiný než já pokusí provádět na tom dítěti nějaké zákroky, tak ho zastřel,“ pravila Leesha.

Wonda si založila ruce na hrudi. „Jo, mistryně.“

Darsy vztáhla ruce. „Já jen...!“

Leesha třepala prsty. „Já vím, žes to nemyslela zle, Darsy, ale to jsou barbarské zvyky. Pokud nebude to dítě ohroženo na zdraví, tak na něm žádné zákroky provádět nebudeme. Je to jasné?“

„Jo, mistryně,“ odpověděla Darsy. „Ale lidi se budou ptát, jestli je to kluk nebo holka. Co jim máme říct?“

Leesha se podívala na Elonu. „Na mě nekoukej,“ zavrčela matka. „Já vím líp než kdo jiný, že my do těchto věcí nemáme co mluvit. Stvořitelova vůle je Stvořitelova vůle.“

„Dobře řečeno, Ernyho ženo,“ ozvala se Amanva. Konečně odešla od operačního stolu a ruce ještě měla od porodní krve. Napřáhla je k Leeshe. „Teď je ta pravá chvíle, mistryně. Není silnějšího vrhu než v okamžiku narození.“

Leesha přemýšlela. Nechat Amanvu vrhnout *alagai-hory* v porodní krvi a plodové vodě by Amanvě otevřelo pohled do budoucnosti jak Leeshi, tak jejího dítěte. I kdyby byla Amanva zcela otevřená a upřímná – něco, čím *damy'ting* nebyly právě pověstné – bude toho příliš, než aby to vystihla slovy. Vždycky zůstane něco utajeno a zrovna ta tajemství by Leesha mohla zoufale potřebovat.

Ale v Amanvině auře bylo zlatě vepsáno, jakou starost si dělá o to dítě, o svého nevlastního sourozence. Strašně moc chtěla vrhnout kostky kvůli jeho ochraně.

„Mám podmínky,“ řekla Leesha. „A nebudu o nich vyjednávat.“

Amanva se uklonila. „Cokoli.“

Leesha povytáhla obočí. „Budeš své modlitby pronášet thessky.“

„Ovšemže,“ odvětila Amanva.

„Sdělíš všechno, co uvidíš, mně a jen mně,“ pokračovala Leesha.

„Hele, já se chci taky dívat!“ vyhrkla Elona, ale Leesha nespouštěla oči z Amanvy.

„Ano, místryně,“ souhlasila Amanva.

„A to kdykoli,“ dodala Leesha. „Jestli budu mít nějakou otázku k tomu, co jsi viděla, za dvacet let, odpovíš mi úplně a bez váhání.“

„Přisáhám u Everama,“ odpověděla Amanva.

„Kostky necháš ležet, dokud neuděláme přesnou kopii vrhu, a tu si ponechám.“

V tu chvíli Amanva zaváhala. Nikomu nezasevěčenému nebylo dovoleno zkoumat *dama'tingské alagai-hory*, tím méně zkoušet si vyřezat svoje. Inevera Amanvě utrhne hlavu, jestli této žádosti vyhoví.

Ale po chvíli knězka přikývla. „Mám hliněné kostky, které můžeme nalepit na podložku.“

„A naučíš mě je číst,“ dodala Leesha.

V místnosti se rozhostilo ticho. Dokonce i ostatní ženy, neznalé dobře krasijských zvyků, vycítily, jak nestydatá je to žádost.

Amanva přimhouřila oči. „Ano.“

„Cos viděla, když jsi tomu dítěti vrhla kostky v Angiers?“ zeptala se Leesha.

„To první, po čem mě moje matka vždycky učila se dívat,“ odpověděla Amanva.

Leesha rozložila kolem prastarého rodového dědictví, které použily jako operační stůl, chráněné floky. Chrany ožily, a zatímco se Leesha s Amanvou skláněly nad operačním stolem a zkoumaly žhnoucí kostky, chrany clonily zvuky v obou směrech.

Amanva ukázala dlouhým, nalakovaným nehtem na jeden nápadný symbol. „Ka.“ Krasijský výraz pro ‚jeden‘ nebo ‚první‘.

Ukázal na další. „Dama.“ Kněz.

Třetí. „Šarúm.“ Válečník.

„První... kněz... válečník...“ Leesha tupě zamrkala, dech jí uvázl v hrdle. „Šar'dama Ka?“

Amanva přikývla.

„*Dama* znamená ‚kněz‘,“ řekla Leesha. „Znamená to, že to dítě je kluk?“

Amanva zavrtěla hlavou. „Ne nutně. Lepší překlad by byl ‚První duchovní bojovný‘. To jsou slova, která mohou v *Hannu Paš* odkazovat na obě pohlaví.“

„Takže moje dítě je Osvoboditel?“ zeptala se nevěřičně Leesha.

„Tak jednoduché to není,“ odpověděla Amanva. „Musíš pochopit, mistryně, že kostky nám říkají naše možnosti, ale většina z nich se nikdy nenaplní.“ Ukázala na další symbol. „*Irraješ*.“

„Smrt,“ řekla Leesha.

Amanva přikývla. „Podívej, jak špička té kostky ukazuje na severovýchod. Nejpravděpodobnější budoucností toho dítěte je předčasná smrt.“

Leesha zařala čelisti. „Není, pokud do toho budu mít co mluvit.“

„Nebo já,“ souhlasila Amanva. „U Everama a mé naději na nebesa. Nemůže být většího zločinu na celé Ale než ublížit tomu, kdo by nás mohl všechny zachránit.“

„*Ala*.“ Ukázala na další kostku, natočenou šikmo k *irraješ*. „Kdybychom riskovaly, může být odsouzen k záhubě svět.“

Leesha se snažila ta slova strávit, ale bylo toho na ni moc. Odsunula je stranou. „Co udělá tvůj lid, když zjistí, že to dítě je bezpohlavní?“

Amanva se naklonila blíž a zkoumala nejen velké symboly uprostřed kostek, ale i tucty těch menších na okrajích. „Ta zpráva by je rozpoltila. Ohlásit osud dítěte teď je příliš nebezpečné, ale bez toho to budou mnozí brát jako znamení Everamovy nelibosti vůči kotlinskému kmeni.“

„Což by jim poskytlo záminku porušit mír, který jsme já a Ahmann dohodli,“ usoudila Leesha.

„Těm několika málo, kteří poté, co syn Jephův svrhl Osvoboditele z útesu, ještě pořád nějakou záminku potřebují.“ Amanva se sklonila, aby se na kostky podívala důkladněji.

„Podívej se sem,“ vyzvala ji a ukázala na symbol natočený proti shluku. „*Ting*.“ Ženský rod. Přejela prstem po okraji kostky a pokračovala dál, aby ukázala, jak ta čára protíná *irraješ*. „Když vyhlásíš, že to dítě je děvče, sbíhá se to méně.“

Než Leesha s Amanvou skončily, bylo dítě vykoupané a přebalené. Elona podřimovala v křesle se spícím dítětem v náručí. Wonda stála ochranně nad ní, zatímco Darsy neklidně přecházela po komnatě sem a tam. Tarisa svlékla zakrvácenou postel, čistě ji povlékla a teď se zaměstnávala přípravou koupele.

„Ona,“ oznámila hlasitě Leesha, když překračovala chrany.

Darsy strnula. Elona sebou trhla. „Cože?!“

Leesha se pátravě podívala svým chránovým skřipcem na aury žen před sebou. „Pokud to někoho mimo tuto komnatu zajímá, tak jsem právě porodila zdravou holčičku.“

„Jo, mistryně,“ řekla Wonda. „Ale sama jsi říkala, že to dítě musíme střežit ve dne v noci. Dříve či později to někdo zjistí, až ho budeme přebalovat.“ Její auru zbarvila starost. „Mluvím o tom, která...“

Leesha se dala do smíchu. „Nařízením hraběnky jsi plenkových povinností zbavena, Wondo Drvoštěpova. Utírání zadečků by bylo mrháním tvými schopnostmi.“

Wonda si oddechla. „Díky Stvořiteli.“

„Osobně si pročtu auru každého člena domácnosti a ostrahy, který bude mít přístup k mé dceři.“ Leesha se podívala na Tarisu. „Každý, komu nebude možno věřit, si bude muset najít práci jinde.“

Auru její komorné zbarvil strach a Leesha si povzdechla. Věděla, že k tomu dojde, ale tím to nebylo o nic snazší.

„Řekneme to i Vice a Jizell,“ pokračovala Leesha. „Všechny budeme muset sledovat, jak se holčička vyvíjí pro případ, že by její stav zapříčinil nepředvídatelné zdravotní problémy.“

„Jistě,“ souhlasila Darsy.

„Říct to Jizell je jako říct to rovnou vévodkyni matce,“ varovala ji Wonda. Jizell nyní byla vévodskou kořenářkou vévody Petherera a tím pádem podléhala přímo vévodkyni Araine.

Leesha se střetla s Tarisiným pohledem. „Počítám, že ta to zjistí tak jako tak. Lepší bude, když se to dozví přímo ode mne.“

„Platí to i pro ni?“ Darsy trhla prstem směrem k Amanvě.

„Platí.“ Amanvina aura zůstala klidná a vyrovnaná. Byla to oprávněná otázka. „Své matce lhát nebudu ani to před ní nebudu tajit, ale naše zájmy se kryjí. Damaja si zaručeně bude dělat starosti, aby se tomu dítěti nic nestalo, a to bude mít rozhodující vliv na mé bratry, aby se nesnažili dělat si na dítě nárok nebo ho rovnou zabít.“

Elona se užuž chystala něco říct, ale Leesha tento rozhovor rázně uzavřela. „Já jí věřím.“ Podívala se zpátky na Amanvu. „Budete ty a Sikva bydlet tady s námi?“

Amanva zavrtěla hlavou. „Děkuji, mistryně, ale v sídle mého ctihodného manžela už je pro nás vybaveno dost místností, abychom se tam mohli nastěhovat. Po tak dlouhé době v zajetí toužím být pod vlastní střechou a mezi svými vlastními lidmi...“

„Jistěže.“ Leesha položila Amanvě dlaň na břicho. Amanva vyjeveně zmlkla. „Ale pochop, prosím, že teď jsme tvým lidem i my. Jsme třikrát pokrevně svázáni.“

„Třikrát svázání,“ souhlasila Amanva a položila svou dlaň přes Leeshinu tak důvěrným způsobem, že by to bylo ještě před pár měsíci nemyslitelné. Zvláštní, jak může sdílená bolest někdy udělat to, co dobré časy nezvládnou.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se Darsy, když Amanva opustila komnatu.

„To znamená, že Amanva a Sikva nosí Rojerovy děti,“ odpověděla Leesha. „Ten, kdo jim okamžitě nevyhoví, když bude ta či ona něco chtít, by k tomu měl mít zatraceně dobrý důvod.“

Darsy vylétlo obočí až do vlasů, ale přikývla. „Jo, mistryně.“

„A teď, jestli mě všechny omluvíte,“ řekla Leesha, „bych ráda uložila svou dceru do kolébky a dala si koupel.“

Darsy a Wonda vyrazily ke dveřím, ale Elona otálela a v její auře se zřetelně rýsovala neochota odejít od miminka.

„Noci, matko,“ povzdechla si Leesha, „ty se v tom dítěti vidíš za hodinu víc než za celý můj život ve mně.“

„Tohle nemá tvou prořízlou pusou.“ Elona se zadívala na spící miminko. „Šťastný mrňavý kříženeček. Kdybych se já narodila s pindíkem, mohla jsem vládnout tomuto městu.“

„Byla bys úžasný chlap,“ souhlasila Leesha.

„Žádný chlap,“ odmítla Elona. „Já jsem nikdy nechtěla být chlap. Chtěla jsem jen taky pindíka. Steave mi kdysi udělal dřevěného. Vyleštil ho a říkal, že poslouží, když doma nebude žádné dřevo.“

„Stvořiteli,“ povzdechla si Leesha, ale Elonu to neodradilo.

„Myslel ho pro mě, ale nakonec se líbil tvému tátovi, když jsem...“

„Do Jádra, matko!“ zavrčela Leesha. „Tohle mi snad děláš schválně.“

Elona se zachichotala. „Jistěže ano, děvče. Být osinou v tvém zadku vyžaduje trvalou snahu.“

Leesha skryla tvář v dlaních.

Elona se konečně obměkčila a podala miminko Leeshe. „Já jen říkám, že ženy Papírový jsou vášnivé i bez pindíka.“

Tomu se Leesha usmála. „To teda jo.“

„Jak ji pojmenuješ?“ zeptala se Elona.

„Oliva,“ odpověděla Leesha.

„Vždycky jsem se divila, proč to je vlastně dívčí jméno,“ zadumala Elona. „Olivy přece mají pecky jak koule.“

Kapitola 3

Hraběnka Papírova

334 p. N.

Tarisa čekala, až Leesha konečně odtrhne pohled od Olivy, tvrdě spící v kolébce. Její aura pořád vypadala jako králík zahnaný do kouta, ale navenek to na té staré ženě znát nebylo. „Má paní je určitě vyčerpaná. Pojď si sednout, učešu tě.“

Leesha zvedla ruce a uvědomila si, že od svého návratu domů si ještě ani nerozpustila vlasy a ze sepnutého účesu se mezitím polovina sponek uvolnila nebo vypadla úplně. Na sobě měla jen propocenou, zakrvácenou spodní košili a přes ni hedvábný župan. Na obličejích škraloup zaschlých slz. „Musím vypadat hrozně.“

„Ale kdepak.“ Tarisa ji odvedla k ložnicové toaletce, vyndala sponky a rozčesala jí vlasy. Byl to rituál, který prováděly už tolikrát, že Leeshu steskem bodlo u srdce. Tohle byly Thamosovy komnaty, jeho služebnictvo, jeho tvrz. Chtěla to sdílet s ním, jako v pohádce, jenže princova role v jejím příběhu skončila.

Všude po něm zůstaly stopy, známky života přervaného v nejlepším. Stěny zdobily lovecké trofeje a kopí spolu s honosnými portréty šlechtické rodiny. Kolem místnosti držely němou stráž stojany s trojí lakovanou zbrojí.

Leesha sklopila oči k podlaze, ale zradil ji čich, když zachytil vonné oleje, které hrabě používal, vůně, které vyvolávaly vzpomínky na lásku, touhu a ztrátu.

Tarisa si toho všimla. „Arther to chtěl všechno odnést, aby ses na to nemusela dívat. Aby tě ušetřil bolesti.“

Leeshe se stáhlo hrdlo. „Jsem ráda, že to neudělal.“

Tarisa přikývla. „Řekla jsem mu, že mu utrhnu hlavu, jestli pohne jen jedinou židlí.“ Leesha zavřela oči. V životě bylo málo tak konejšivých potěšení jako česání od Tarisy. Najednou si uvědomila, jak je unavená. Amanvina hojivá magie jí sice dodala sílu, ale ta už se vyčerpala. Pořádný spánek beztak žádná magie doopravdy nenahradí.

Ale předtím ještě musí vyřešit pár věcí.

Leesha loupla okem po Tarisině auře. „Jak dlouho děláš špeha vévodkyni matce?“

„Děle, než ty jsi naživu, paní.“ Tarisina aura se naježila, ale hlas zůstal klidný. Konejšivý. „Ale nikdy jsem to nebrala jako špehování. Thamos byl ještě v povijanu, když mě k němu přivedli jako chůvu. Bylo mou povinností podávat o něm zprávy jeho matce. Její Milost toho chlapce milovala, ale musela se starat o vévodství a její manžel byl doma jen zřídka. Každou noc, když malý kníže spal, jsem jí vyprávěla, co všechno celý den dělal.“

„I když pak z chlapce vyrostl dospělý muž?“ zeptala se Leesha.

Tarisa si odfrkla. „Zejména pak. Sama to poznáš, až vyroste Oliva, paní. Matka dítě nikdy doopravdy neopouští.“

„Jakého druhu věci jsi jí vyprávěla?“ zeptala se Leesha.

Tarisa pokrčila rameny. „Převážně o jeho milostném životě. Její Milost si zoufala, jestli se kníže někdy usadí, a chtěla vědět o každé sukni, která mu padne do oka.“ Tarisa se střetla s Leeshiným pohledem. „Ale jen jedna jediná žena si kdy Thamosovu pozornost udržela.“

„A ta měla temnou minulost,“ uhádla Leesha. „Skandál z dětství a řeči o tom, že se pelešila s tím démonem z pouště...“

Tarisa zase odvrátila pohled. Pravidelné, konejšivé tahy kartáčem ani nezpomalily. „Lidi toho napovídají, paní. Na Jadrnském hřbitově i v lavicích modlitebny. Mezi drvoštěpy i – Stvořitel ví – v křídle pro služebnictvo. Mnozí si vykládají, jak jste po sobě pokukovali s Tetovaným i jak jsi šla do Krasie sbalit Ahmanna Jardira. Nikdo by nemohl dokázat, že tě měli v posteli, ale lidské klepy nepotřebují důkazy.“

„To nepotřebují nikdy,“ souhlasila Leesha.

„Neřekla jsem Její Milosti nic, co by beztak neslyšela od jiných,“ pokračovala Tarisa, „ale řekla jsem jí, ať jim nevěří ani slovo. Ty a Jeho Výsost jste nebyli zrovna nenápadní. Když se ti začaly napínat živůtky, předpokládala jsem, že to dítě je knížete. To jsme si mysleli všichni. Všechno služebnictvo tě milovalo. Psala jsem Její Milosti o svém podezření s radostí a jako na jehlách jsem čekala, až to Jeho Výsosti řekneš.“

„Jenže pak jsme se rozešli,“ dodala Leesha, „a ty sis uvědomila, že ses ve své náklonnosti ke mně zmýlila.“

Tarisa potřásla hlavou. „Jak bychom mohli zarazit něco, co nezarazil náš pán?“

„Thamos mě vyhodil,“ namítla Leesha.

„To jo,“ uznala Tarisa. „A pak bloumal těmito síněmi jako duch a celé hodiny zíral na tvůj obraz.“

Leeshe uvázl knedlík v krku a bezúspěšně se ho snažila spolknout.

„Některí možná potajmu chovají naději, že zítra oznámíš, že Thamos má dědice,“ pokračovala Tarisa, „a sní o tom, že v tomto domě bude kus knížete k pomilování a radosti. Ale nikdo z nich se od tebe neodvrátí, až poznají Olivu.“

„Jak ráda bych tomu věřila,“ povzdechla si Leesha.

„Já jsem svého vlastního syna nikdy nepoznala,“ řekla Tarisa. „Byla jsem kuchtička u nižší šlechty, a když se paní nedařilo dát pánovi děti, zaplatili mi, abych s ním líhala a dítěte se pak vzdala.“

„Tariso!“ vyděsila se Leesha.

„Zacházeli se mnou slušně,“ řekla Tarisa. „Dostala jsem peníze a doporučení k vévodkyni matce, která potřebovala někoho na kojení a přebalování malého knížete Thamosa. Byl mi jako syn, kterého jsem nikdy nepoznala.“

Naklonila se a něžně položila Leeshe ruku na břicho. „Netřeba říkat, čím děti nám Stvořitel dává. V tomto domě je dost lásky pro jakékoli tvé dítě, má paní.“

Leesha přitiskla ruku přes její. „Dost už s tím *má paní*. Oslovuj mne mistryně, prosím.“

„Ano, mistryně.“ Tarisa jí stiskla ruku a vstala. „Voda už by měla být horká. Půjdu se postarat o lázeň.“

Odešla a Leesha si dovolila odlepit oči od podlahy a podívat se na připomínky své ztracené lásky.

A rozplakala se.

Přes den nechala Leesha závěsy zatažené, prohlížela si Olivu chránovým skřipcem a pyšně obdivovala sílu a čistotu dětské aury. Oliva hladově jedla, málo spala a pořád upírala na Leeshu jasně modré oči. V její magii zářil cit větší než láska, větší než zbožňování. Něco prapůvodnějšího, ryzejšího.

Z blouznivého nadšení vytrhlo Leeshu klepání na dveře. Wonda šla otevřít a Leesha slyšela tlumený rozhovor. Pak dveře zaklaply, Wonda je zase zamkla a vrátila se do ložnice.

„Venku čeká Arther,“ oznámila jí. „Říkala jsem mu, že nemáš čas, ale on se nedá odbýt. Chce s tebou mluvit o něčem naléhavém.“

Leesha se namáhavě narovnal. „Dobrá. V županu mě viděl už dřív. Tariso? Vezmi, prosím, Olivu do dětského pokoje, než to prohovoříme.“

Když Tarisa Olivu vzala, že ji odnese, Oliva pevně sevřela v pěsti Leeshin prst. Z její aury Leeshu bodlo u srdce.

Pan Arther se zastavil v uctivé vzdálenosti od postele a uklonil se. „Omlouvám se, že jsem se sem tak vetřel, hraběnko Papírova.“

„V pořádku, Arthere,“ odpověděla Leesha. „Věřím, že bys to neudělal, kdyby to nebylo důležité.“

„Rozhodně,“ ujistil ji Arther. „Blahopřeji ti k narození dcery. Předpokládám, že to přišlo... dříve, než se čekalo. Věřím, že se všichni těší dobrému zdraví.“

„Děkuji, těší,“ odpověděla Leesha, „nicméně předpokládám, že to už ti Wonda řekla.“

„Ano, jistě,“ uznal Arther. „Přišel jsem s jinou, poměrně naléhavou záležitostí.“

„A to je?“ opáčila Leesha.

Arther se narovnal jako prkno. Nebyl vysoký, ale nahrazoval to postojem. „Ve vsí úctě, hraběnko, jestliže jsem byl uvolněn z řízení domácnosti a jsem tedy propuštěn, tak si opravdu myslím, že není příliš žádat, aby mi to bylo sděleno přímo.“

Leesha tupě zamrkala. „On ti to někdo sdělil nepřímo?“

„Paní Papírova,“ odvětil Arther.

„Paní... Noci, má matka?“ užasla Leesha.

Arther se znovu uklonil. „Paní Papírova se do tvrze nastěhovala před týdnem, když do Kotliny dospěla zpráva o tvém novém postavení. Je... obtížné jí vyhovět.“

„A to to neznáš ani z poloviny,“ utrousila Leesha.

„Je to samozřejmě jejím právem,“ pokračoval Arther. „Pokud nerozhodneš jinak, jsou ona a tvůj otec nejvýše postavenými členy tvé domácnosti. Předpokládám, že jsi je poslala připravit tvrz na tvůj příjezd.“

Leesha potřásla hlavou. „Myslela jsem to jen tak, že tvrz je zařízená pohodlněji než otcův domov.“

„Není na mně to hodnotit,“ pokračoval Arther. „Ale dnes odpoledne, poté, co bylo oznámeno narození tvé dcery, mi řekla, že mých služeb již není dále zapotřebí a že se domácí služebnictvo bude nadále hlásit přímo u ní.“

Leesha zasténala. „Já snad tu ženskou zardousím.“ Podívala se na Arthera. „Buď ujištěn, že dříve zmrzne Jádro, než bych své matce svěřila vládu nad svou domácností. Vyjasním si to s ní dřív, než skončí tento den.“

„Je to úleva,“ připustil Arther. „Ale nemohu si pomoci, vzhledem k propuštění Gamona a Hayese mne nutně musí napadat, jestli nejsem další na řadě. Přeješ si, abych odstoupil?“

Leesha na toho muže zamyšleně hleděla. „Přeješ si zůstat v mých službách i po Thamosově smrti?“

„Ano, paní,“ odpověděl Arther.

„Proč?“ zeptala se Leesha na rovinu. „Nikdy jsi s mými názory nesouhlasil, zejména když se jednalo o uprchlíky.“

Jeho aura se rozhořčeně zachvěla, ale Arther jen povytáhl obočí. „Můj souhlas je nepodstatný, paní. Já jsem zodpovídal za udržování vyrovnaného knížecího rozpočtu a dohlížel na to, aby se jeho peníze vynakládaly moudře. Zpochybňuji tedy všechny útraty, které navrhuje rada, protože kdybych to nedělal, nedostával bych svým povinností. Nicméně když Jeho Výsost rozhodla, bylo její rozhodnutí splněno do puntíku a bezodkladně. Pokud si mne ponecháš, můžeš se plně spolehnout, že budu dělat totéž pro tebe.“

V jeho auře nebylo stopy po lži, ale odpověď na svou otázku nedostala. „Proč?“ zeptala se znovu. „Předpokládala jsem, že záhy po mém příjezdu sám požádáš o uvolnění a vrátíš se na rodinné panství do Angiers.“

Jakýsi obrázek se mihl Artherovou aurou. Byl zprohýbaný a zkrabatělý, ale Leesha přesto rozpoznávala kdysi velký angierský městský dům, který se již rozpadal. Pojil se s ním Artherův stud i vášnivá pýcha.

„Naše rodinné panství bylo zatíženo hypotékou, abych si mohl koupit náležitou hodnost u Dřevních vojáků,“ odpověděl Arther. „Tohle postavení a kapka štěstí mi vynesly místo panoše u mladého knížete Thamose. Můj život náležel jemu. Gamon na tom není jinak.“

Další obrázek. Thamos, Arther a Gamon, nerozluční jako bratři.

„Ale teď je kníže pryč.“ Arther nedal navenek nijak znát, jaká bolest rve jeho aurou. „Je pryč i Angiers, které jsme opustili. Město nyní

obsadili Euchorovi Horští kopiníci se svými ohňometnými zbraněmi. Dřevní vojáci budou brzy odesláni hlídkovat na promenádu, uklidňovat domácí spory a rozhánět nepovolená žonglérská představení. To už není nic pro nás, i kdybychom se chtěli vrátit.“

Takhle o tom Leesha nepřemýšlela. „Kam bys šel, kdybych tě požádala, abys odstoupil?“

„Zůstal bych ubytovacím důstojníkem kotlinských Dřevních vojáků, pokud bys mne ovšem neuvolnila i odtamtud,“ odpověděl Arther. „Vrátil bych se tedy do kasáren a začal si hledat místo u některého barona. Snad u barona Drvoštěpa.“

„Pořád si nejsem jistá, nakolik se na tebe mohu spolehnout, Arthere. Obávám se, že musím být naprosto neomalená,“ klepla skřipcem, „a podívat se do tvé aury.“

Arther na ni dlouho hleděl, pohledem přeskakoval na lampy, na zatažená okna a zpátky na její chranový skřipec. V jeho auře bylo rušno, ale bylo to příliš složité, než aby v tom Leesha dokázala číst, jako by se pořád snažil vyznat ve svých pocitech vůči takovému vpádu do soukromí.

Nakonec se ostře nadechl a vojensky se napřímil. „Je předem omluvena, má paní, každá neomalená otázka, kterou mi položíš. Tak, jako bylo mou povinností pečlivě prověřovat tvé návrhy, je tvou povinností prověřovat mou spolehlivost, než mne přijmeš do svých služeb.“

„Děkuji...“ začala Leesha.

„Ale,“ přerušil ji Arther zvednutou rukou. „Máme-li spolupracovat v dobré víře, musíš souhlasit, že mne už nikdy znovu nepodrobíš tomu...“ mávl rukou k Leeshinu skřipci, „... nemístnému prověřování bez příčiny a bez důkazu.“

Leesha potřásla hlavou. „Jestli máš pocit, že narušuji tvé soukromí, tak se omlouvám, ale můj skřipec už ke mně neodlučně patří. Nebudu ho sundávat pokaždé, když vstoupíš do místnosti. V Kotlině nastanou změny, Arthere. Jestli bude někomu v mých službách vadit chranová magie, tak mu samozřejmě poskytnu vynikající doporučení a štědré odstupné.“

„Výborně, paní. Sdělím to služebnictvu. Pokud jde o mne, máš-li další otázky týkající se mé poctivosti, rač se ptát, ať to máme za sebou.“ Artherovu auru zvířila rostoucí nevole. Považoval se za naprosto nepochybnitelného člověka a Leeshina nedůvěra ho urážela.

Leesha věděla, že musí postupovat opatrně. Taky by se jí mohlo stát, že si sice potvrdí Artherovu spolehlivost, ale svou nedůvěrou ho urazí tak, že odejde.

Leesha si založila ruce na hrudi. „To dítě je Ahmanna Jardira.“

Artherova aura se nezměnila. „Nejsem hlupák, paní. I kdyby mi to můj pán sám neřekl už před několika měsíci, tak kdyby to dítě bylo Thamosovo, tvoje matka by to vykřikovala z hlásné věže.“

„A přesto bys zůstal v mých službách?“ zeptala se Leesha.

„Ahmann Jardir je mrtev,“ odpověděl Arther. „Myslím, že jakákoli pouta, která jsi s Krasijci měla, zemřela s ním bez ohledu na to, co se dělo předtím. Po bitvě o Dokov nemůže být pochyb, že nový krasijský vůdce bude hledět na Kotlinu jako na svého nepřítele, a já tě znám dost dobře na to, abych ti věřil, že mu ji nevydáš.“

„To je sakra pravda,“ ozvala se Wonda.

„Můj pán je rovněž po smrti,“ pokračoval Arther. Nevoli v jeho auře spolykala rostoucí prázdnota. „Já vím, žes ho milovala a on tebe. Ani jeden jste předtím... nešetřili svou náklonností. Není na mně, abych to soudil.“

„Posílal jsi pravidelná hlášení ministru Jansonovi,“ poznamenala Leesha.

„To my všichni, včetně Jeho Výsosti,“ odpověděl Arther. „Thamos před břechanovým trůnem nic netajil.“

„Janson je už také po smrti,“ dodala Leesha. „A účetní knihy Kotliny jsou uzavřeny. Sám jsi říkal, že Angiers, jaké jsme znali, je pryč. Kotlina si musí najít svou vlastní cestu.“

„Ty chceš být vévodkyní z Kotliny,“ uhodl Arther.

„A kdyby?“ opáčila Leesha. „Budeš věrný mně – Kotlině – nebo břechanovému trůnu?“

Arther o krok ucouvl a vytáhl z postroje na zádech obřadní šermířské kopí. Wonda sebou trhla, ale Leesha zvedla ruku a zadržela ji. Arther položil kopí na podlahu před postel a klekl si. „Tobě a Kotlině, má paní. Přísahám u Stvořitele a budu přísahat znovu na slunce.“

Leesha natáhla ruku a Arther ji uchopil. „A já přísahám, že budu hodna tvé důvěry, první ministře.“

Arther jí políbil ruku. „Děkuji, má paní.“

Zhoupl se zpátky na paty, plavně vstal a z mošny u pasu vytáhl psací podložku. „V tom případě: obdržel jsem již tucty žádostí týkajících se tvého kalendáře a je zde řada naléhavých záležitostí...“

Leesha si povzddechla, ale cítila, že napětí ve valné míře povolilo. Letmo zavadila pohledem o dětský pokoj. „Máš čas, dokud Oliva nezačne plakat, ministře.“

Leesha Papírova, mistryně z Kotliny

Leesha ta slova čmárala snad potisícáté a už ji braly křeče do zad. Thamosovo křeslo, tu obrovskou vyřezávanou nestvůrnost, navrhovali určitě spíš k odstrašení než kvůli pohodlí. Magie sice pomohla urychlit zotavení, ale Leesha si na ni nechtěla zvykat, a už vůbec ne, když Oliva hladově sála tucetkrát denně.

Jednou rukou se zapřela v kříži, kde se svaly svíjely bolestí, a protáhla se. Od dopoledne podepisovala. Za oknem kanceláře se stmívalo.

Ministr Arther chňapl lejstro, položil ho nahoru na hotovou hromadu a rovnou před ni položil další. „Padesát tisíc floků za koňskou plátovou zbroj s erbem barona Drvoštěpa.“ Arther se koncem pera letmo dotkl příslušných cifer a rychle načmáral dolů X. „Podepiš zde.“

Leesha zkoumala lejstro. „To je směšné. Tohle neschvaluji. Baron si může své koně oblékat za své peníze. Tady je spousta hladových krků.“

„Je mi líto, mistryně,“ řekl Arther, „ale ta objednávka byla hotová už před měsícem. Baron má svou zbroj a obchodník čeká na peníze.“

„Jak to mohlo projít bez souhlasu?“ užasla Leesha.

„Jeho Výsost svěřila baronu Drvoštěpovi velení, jenže baron by raději pohlavkoval lesního démona, než aby vzal do ruky pero.“ Arther si odfrkl. „A mezi Kotliňany se za závaznou dohodu očividně považuje plivnutí na ruku.“

„Mnoho z nich beztak neumí číst.“ Leesha zařala zuby, nachýlila se nad stůl, podepsala a pak letmo zavadila pohledem o vysoký stoh rozvinutých lejster, která doručil baronův písař. „To je všechno pořád to samé?“

„Obávám se, že ano,“ odpověděl Arther. „Lidé potřebovali někoho, k němuž by za tvé a hraběcí nepřítomnosti upínali své naděje. Zejména pak, když zmizeli pán a paní Sedlákovi. V tomto směru byl baron Drvoštěp velmi úspěšný. Ovšem jako správce... má ještě řadu nedostatků.“

Leesha přikývla. Nedokázala předstírat, že je to pro ni nějaká novinka, vždyť znala Gareda celý život. Lidé ho milovali a věřili mu. Byl jedním z nich – první drvoštěp, který uposlechl výzvy Arlena Sedláka a vyšel se sekerou do noci. Od té doby bránil Kotliňany před demony noc co noc a všichni to věděli. Lidem se lépe spalo s vědomím, že velí Gared Drvoštěp.

Ale utrácet peníze mu šlo mnohem lépe než je počítat. Leesha sice mohla nechat razit nekonečné množství floků, jenže ty měly cenu, jen dokud jim lidé věřili.

„Pořád by ses u něj ucházel o práci, kdybych tě požádala, abys odstoupil?“ zeptala se Leesha.

Arther zafuněl. „To byla planá hrozba, mistryně. Baron Drvoštěp střídá úředníky rychleji než korbele piva. Panoš Emet to vzdal poté, co mu baron vyhrožoval, že mu utrhne ruce.“

Leesha si povzddechla. „A kdybych ti nařídila, abys k němu nastoupil, a jemu, aby tě přijal?“

„Možná bych porušil svou přísahu a zběhl bych do Krasie,“ odtušil Arther a Leesha se smála, až ji škrábalo v krku.

Oči jí zabloudily zpátky ke stohu lejster a veselí ji opustilo. Mnula si spánek, aby rozmasírovala tu tupou bolest, která se brzy rozvine, jestli si nedá něco k jídlu a hodinku o samotě na zahradě. „Gared potřebuje úředníka, který se ho nebude bát.“

„Já opravdu nevím, kde najít nějakého Arlena Sedláka v oboru lejster,“ odtušil Arther.

„Nemyslela jsem chlapa,“ odvětila Leesha. „Wondo?“

„Na mě se nedívej, mistryně,“ vzepřela se Wonda. „Já jsem na lejstra ještě horší než Gar.“

„Tak buď tak hodná a dojdi pro slečnu Lakýrnickovu,“ požádala ji Leesha.

Wonda se usmála. „To jo, mistryně.“

